

BİR ADAM

Hırçın yağmurun sesiyle çalkalanacak cümle alem. Sis daha da çökecek şehre, dört bir yandan saracak sokakları. Daha sonra bir adam – yaşını düşünmedim hâlâ- şimdilik kaç yaşında olduğu pek de mühim olmayan bir adam görünecek uzaklardan. Belki omzunda bir çanta olacak. Yok, hacet yok; uzun, ıslak bir paltosu olsun yeterli. Yavaş adımlarla, sakın bir edayla geçecek soluk kaldırım taşlarını. Acaba, bir yandan da fark ettirmemeye çalışarak gri taşlara basmadan mı yürümeli? Önemli mi sanki? Şüphesiz ki yürüyecek, okuyucuya bu sayede görünecek. Derken bir ses çalınacak kulaklara; hayır, okuyucunun değil benim kulaklarıma. “Sena’ydı değil mi? Atölyeye attığın yazıları okuyorum, acaba bizim dergimiz için de birkaç yazı yazabilir misin?” Tabii, diyeceğim. Ne tür istiyorsunuz; deneme, şiir, öykü? Fark etmez diyecek elbette, başka ne diyebilir ki? Sonra ne yapacak? Şüphesiz ki teşekkür edip çıkacak kütüphaneden. Yine tek başıma kalacağım, nihayet. Neden sonra birden gelecek aklıma, birden fark edeceğim: “Benimle konuşan kız tanı mıyorum ki, yazıyı nasıl göndereceğim?” Hem ayıp olur şüphesiz, yazıyı atölyeye atıp kimliği müphem bir şahsa ithaf etmek. Bir yandan da sakince geçireceğim içimden: “Bir şekilde ulaştıracağım yazıyı. O, kendisini tanıyacak.” Peki ne anlatmak gerek, ya nasıl anlatmalı? Yine mi deneme yazmalıyım? Okuyan var mı ki? Belki farklı bir tür denemek icap ediyordur. Mesela bir öykü, yapamaz mıyım? Zaten bir öykü yazmaya çalışmıyor muydum az önce? Ama öyküye nasıl devam etmeli? Bir adam demiştim, kesin bir tavırla yürüyecek. Adımlarından, kollarını ileri geri sallayışından dahi belli olan bir kesinlik bu. Ellerinde yapış yapış yağmur kokusu, aklında gelecek olacak belki. Gelecek; uğruna şu anı katlettiğimiz, mütemediyen coşkun bir arzu ve uğursuz bir ümitle tahayyül ettiğimiz müphemiyet. Ne alıp veremediği var bu adamın gelecekle? Neyi düşünmekte, neden böylesine çökmüş suratı? Gözleri neden bu denli çukurlarına kaçmış, rüzgârdan karışmış saçları neden bu kadar ıslak?

Belki de hikâyenin bu noktasında bir hatıra antikacılığı yapmak, okuru bundan bilmem kaç yıl öncesine atıvermek gerek. Yapacak mıyım? Sanmam, henüz bugünü anlatamamışken neme gerek dün? En iyisi biraz bırakmak defteri, kalemi; etrafa bakmak. İnsan alıştığı yer, kişi ve olaylar hakkında çok daha az bilgiye sahiptir genelde, daha ilgisizdir kanıksanmışlıklara. O hâlde neden bir kez olsun incelemiyorum çevremi?

Her seferinde pantolonumu yakalayan firari çiviye dikkat kesiliyorum böylelikle, yeşil-beyaz kitaplığın sol kenarından fırlamış ve nasılsa her gün takılmayı başardığım çiviye. Gerçi, şu an en ehemmiyetsiz nesne şüphesiz ki bu çivi. Daha önemli bir mesele mi soruyorsunuz? Tüm kütüphaneye yayılan şu nahoş kokudur elbet, anlamam ki nasıl unuttunuz kediyi kütüphanede? Hem de tüm gece. İnsanlık halidir sonuçta, hoş görmek gerek. Öte yandan, şu kitapların, rafların hali... Nurettin Topçu ne arıyor sahiden yabancı dil bölümünde? Bu denli mi anlamadınız, bu denli mi yabancı geldi size? Gerçi, ne önemi var şimdi tüm bunların? Kendi kendime ettiğim şikayetleri kim duyabilir?

Tekrardan dönmeliyim hikâyeye. Bir adam vardı, bir adam...

Ne yaptı o adam, ne yapacak?

Sanırım bu sözde hikâye daha fazla ilerlemeyecek. Belki de- muhtemelen- ben yazamıyorumdur, zaten katiyen bir olay hikayesi yazamadım. Peki, bu sefer şöyle başlasam öyküye: “Bacon yanılıyordu şüphesiz, evler salt içinde yatılıp kalkılacak duvar yığınlarından meydana gelemezdi.”

Hem az çok felsefe de katmış oldum hikayeme, o halde neden devam etmeyeyim?

“Bir tür tuval, kim bilir belki de içinde yaşanan günlüklerdi evler. Sahiden de rengi solmuş, sayfaları sararmış kitaplarla dolu bu odada otururken bir yandan da evin, sahibini ne kadar büyük bir berraklıkla yansıttığını düşünmekteyim. Pencerenin altına konulmuş bahçe peykesi, hiçbir zaman kullanılmadığını tahmin ettiğim sallanan sandalye ve en büyük zevki raflardaki kitapları devirmek olan Zerrişte bana büsbütün amcamı anımsatıyor şimdi. Oysa bu hissiyat henüz doğmuş değil benliğimde, çocukluğumdan beri ne zaman amcama uğrasam hep aynı fikirler dolar zihnime. Onunla konuştuğumuz, şakalaştığımız demler ne kadar da yakın görünüyor gözüme. Oysa o zamanlar şu ihtiyar Zerrişte dahi yok evde. Belki de evdeki tek değişiklik bu huysuz kedinin varlığı. Sanki zaman 40 yıldır işlemiyor bu mevkide. Sanki, saatin kızgın tik takları bu eve giremiyor. Öyle ki buradakiler için hayat 40 yıl önce durmuş; son 40 yılın kederi, sevinci, heyecanı uğramamış buralara. Amcam da uğramadı, uzun zamandır.”

Alıştığım, güvendiğim sessizlik; kapının sinsi gıcirtısıyla yırtılıverdi ansızın. Zil çalmış olacak, kütüphane yavaş yavaş dolmaya başladı. Alışılmış bir manzara; ellerindeki bir dolu test kitabıyla oturacak yer arayanlar, selam verip teknik kitaplara yönelen aşına yüzler, her seferinde saati soran o çocuk... Bir haftadan sonra sözde her söylediği vuku bulan şu yaşlı ve ürkütücü kahinlere benziyorsunuz istemeksizin, ezberliyorsunuz: kimin hangi masada oturacağını, ilkin hangi kitabı açacağını, kütüphanede kaç dakika duracağını...

Yahu, ben ne anlatıyorum böyle?

En son bir adam vardı, bir adam...

Sahi, kimdi o adam?

SENA KAĞNICI